

LUIZA
BARTON

OPČINJENI
MESEČINOM

Prevela Jelena Nikolić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Za moje sestre Dženis,
Kejt, Pem i Suz –
uz posebnu zahvalnost Suz,
izvanrednoj lektorki.

Kerolajn probudi škripa šarki na vratima.

U početku, nije mogla da se seti gde je... a onda se setila. Ležala je na boku, pokušavajući da ne diše preglasno, dok je posmatrala visoku priliku muškarca osvetljenog mesečinom – vikonta Rekstona – kako otvara dupla staklena vrata. Pokreti su mu bili spori i obazrivi, ali ipak nespretni.

Prilično teturavo je izašao na balkon i skinuo se okrenut leđima, oslanjajući se na kamenu ogradu i ostavljajući odeću tamo gde je pala. Tako naga, njegova silueta je podseti na jednu gravuru Mikelandelovog *David*a koju je videla – širokih ramena, vitkih bokova, dugih nogu.

Okrenuo se.

Kerolajn zatvori oči, ali ne pre nego što je pogledom preletela preko njegovih intimnih delova koji su se leljali dok se kretao. Čula je slabašnu škripu parketa ispod tepiha dok je prilazio krevetu. Mirno je stajao – činilo joj se čitavu večnost – dok se Kerolajn pravila da spava, a srce joj treperilo.

Nešto je lagano povuče za ogrlicu i tada je shvatile da se on to naginje nad njom, dodiruje je i nešto petlja. Namirisala je džin u njegovom dahu. Bila joj

je potrebna sva samokontrola da zadrži usporeno i pospano disanje dok je on otkopčavao i pažljivo izvlačio povodac.

Podučavanje

Pazite zato, oči moje, odsad
Da ne žurite pogledom u tu mrežu varljivu,
Jer ako ona igda vas zarobi,
Iz njenih niti ništa vas ne izbavi.
Naivno bilo bi slobodnom biću svakom,
Za okovima da čezne, pa makar i zlatnim.

Iz Soneta XXXVII zbirke „Amoretti“
Edmunda Spensera

1.

Nikad za ove svoje dvadeset i četiri ušuškane i razmažene godine među povlašćenom njujorškom višom klasom, *Emelin nije prisustvovala prizorima tako jezivog razvrata, niti pretpostavila da bi se pripadnici njene klase mogli spustiti toliko nisko da uživaju u njima.*

Bila je odlučna u nameri da nađe lorda Hardvika i smesta se udalji iz ovog sramnog zamka. Njen uvaženi i uglašeni verenik svakako nije posumnjao u bahana-ljijsku prirodu ove kućne zabave kad je prihvatio poziv.

Takva behu njena razmišljanja dok je otvarala vrata na koja ju je uputila ona grofica pod kožnom maskom. Emelin još više umiri kad po ulasku u prostoriju otkri da je od poda do stropa i od zida do zida obložena policama knjiga. Nema sumnje da je njegovo gospodstvo provelo vikend zavaljeno u neki usamljeni ćošak sa nosom u nekom prašnjavom starom tomu.

Zamislite, dragi Čitaoče, zaprepašćenje naše junakinje kad joj pogled pade na Arčibalda Dikingsa, barona od Hardvika i zakonitog nasljednika grofovije Apsvindž, na ispoliranom stolu za pisanje od mahagonija sa nosom, kao i ostatkom njegovog lica, udobno zaronjenim među butine jedne raskošne plavuše i njegovim nabrekli-m kopljem među butinama druge.

„Svršavam!“ vikala je ova druga dok se propinjala sa svilenih gajtana koji su joj vezivali ruke i stopala za četiri noge od stola. „Oh, da! Bože, da! Oh! Oh!“

Kad je čuo Emelinin užasnuti krik, lord Hardvik podiže pogled i namignu joj. „Gospođice Vudbridž. Baš čudno što vas ovde srećem. Čak nisam ni znao da ste u Francuskoj.“

Iz prvog poglavlja knjige Emelinina emancipacija nepoznatog autora, prvi put objavljene 1903. u izdanju Saturnalija presa i od tada ponovo štampane u bezbroj izdanja širom sveta. Retko prvo izdanje iz originalnih osamsto primeraka prodato je 2003. godine za 158 000 dolara u aukcijskoj kući Sadebi u Njujorku.

* * *

17. januar 1922.

Stimbout springs, Kolorado

Najdraži Remi,

Ne, ne i hiljadu puta ne, neću da se udam za tebe. Međutim, hoću da te jašem kao kaubojka čim te ponovo budem videla. Mislim, istog trenutka čim mi pogled padne na tebe, tako da ti predlažem da ne dočekuješ moj brod kad stigne, osim ako želiš da nas oboje uhapsu zbog nedoličnog ponašanja u javnosti. Ili u Francuskoj ne mare za takve stvari? Verovatno ne.

Bože, obožavam Francuze. Tebe, najviše od svih, *naturellement**.

Ne možeš ni da zamisliš šta meni, u mojoj sadašnjoj nesrećnoj situaciji, znači da mi se javiš (posebno kad mi saopštavaš jednu od onih tvojih zanosno prljavih malih fantazija, poput toga kako ćeš snimiti

* Franc. Naravno. (Prim. prev.)

erotski film sa *moi** u glavnoj ulozi). Čitala sam tvoja pisma patetično redovno, poput neke sluđene šesnaestogodišnjakinje. Hvala bogu za avionsku poštu. Svakog jutra sednem u svoja invalidska kolica ispred ovog ogromnog francuskog prozora u sobi s prednje strane gostionice, ispružim moju jadnu zdrobljenu nogu u gipsu na prozorsko odmorište, i čekam poštu. Stiže po onom robusnom, rumenom, mladom Nilsu koji je dostavlja na skijama pošto je podigne u gradu, osim, naravno, kada vremenski uslovi ne dozvole avionu s poštom da sleti.

Nils, koji je poreklom iz Norveške, srebrnoplavi je div. Obično zurim u njega, jer se u Francuskoj prosto ne viđaju toliko visoki muškarci. Ti nadvisuješ većinu svojih zemljaka, a bar dva-tri centimetra ti nedostaju do metar i osamdeset. Negde sam čitala da je razlog što je većina Francuza oniska u tome što je Napoleon sve one visoke pretvorio u vojnike kad je pokušavao da osvoji svet, a, naravno, većina njih nije poživala da se razmnožava. Nije li bilo negde oko dvadeset i pet hiljada francuskih žrtava samo kod Vaterloa?

Eto o kakvim stvarima mozgam do u beskonačnost dok sedim ovde i zurim u sneg napolju, priželjujući da sam opet u Parizu sa tobom. Svesna sam da ne prestajem da kukam o tome kako mi je dosadno, ali ti ne možeš da zamisliš kako je gledati ostale goste kako veselo stupaju napolje svako jutro, sa skijama preko ramena, dok ja ovde čamim sa svojom smrskanom nogom, naprsлом rukom i odbačenim dostojanstvom. Barem sam slomila levu ruku pa i dalje mogu da držim olovku. Doterujem (u stvari, predoterujem) onaj članak o Zimskom festivalu u Stimbout Springsu zbog

* Franc. Ja, u ovom slučaju *mnom*. (Prim. prev.)

kojeg me je Herst i poslao ovamo. I, naravno, sastavljam epska pisma tebi.

Ne bi trebalo toliko da se žalim na to što se događujem. Kiti je divno društvo, kao i uvek, i barem više nisam talac u onoj jezivoj bolnici. Doktor Horni* (bože, koliko taj mora da je propatio jada u dečastvu) neće da promeni pesmu bez obzira na moje prekljanje i ulagivanje. Insistira da moram da čekam dok se ne skinu oba gipsa pre nego što budem mogla da putujem. Kiti kaže da neće ići sa mnom ako pokušam da odem pre nego što on ne iseče sav ovaj gips, a ja nikako ne bih mogla sama da putujem u ovom stanju, tako da ću najverovatnije zaglaviti ovde bar još četiri nedelje.

Tvoje poslednje pismo bilo je pravo zadovoljstvo, *mon amour***, osim one prilično zamorne besede o tome kako sam nepromišljena u potrazi za uzbudjenjima i kako sam dobila ono što sam i tražila. Znaš ti prokleta dobro da ja umem da se držim na skijama, ili bi barem trebalo da znaš, posle Monženevra. Ti si mi rekao da sam najbolja skijašica koju si ikada video – ili je to žvaka koju prodaješ svakoj novoj suknji koju upoznaš? U svakom slučaju, znaš da sam želela da se oprobam u skoku na skijama. Manje-više jedini razlog što sam prihvatila ovaj zadatak jeste mogućnost da učim skakanje od Karla Haulsena lično – i, naravno, da gledam najbolje skakače na svetu kako se takmiče. Za tvoju informaciju, obavila sam preko desetak uspešnih skokova pre tog nezgodnog ateriranja, koje se i desilo samo zato što sam bila iscrpljena.

Da se uozbiljim, što se tiče tvoje kampanje da od mene načiniš gospođu Remija Binea:

* Eng. Horney – napaljen(i). (Prim. prev.)

** Franc. Ljubavi moja. (Prim. prev.)

Koliko god da sam dirnuta tvojom dirljivom opservacijom da ja „izgledam i jebem se“ kao deset godina mlađa žena (ah, vi romantični žabari), oduzimanje jedne dekade dalo bi mi trideset i četiri, što je, moram li da te podsetim, I DALJE DVE GODINE VIŠE OD TEBE. Ali, to nije jedini razlog što neću da se udam za tebe. Poznajemo se tek godinu dana i, mada ne mogu da se sporim s tobom oko našeg „izvanrednog odnosa“ i „duboke povezanosti naših duša“, i dalje postoji mnogo toga što ne znaš o meni, kao na primer razlog što sam toliko ogorčena na instituciju braka.

Samo ću reći da je *Emelinina emancipacija* roman pomalo zasnovan na stvarnim ličnostima. Što će reći, događaji koje sam opisala u toj knjizi stvarno su se desili, više ili manje. Promenila sam imena svih koji su upleteni, naravno, i izmenila sam neke detalje kako bi roman bio zabavniji i da bi bilo teže otkriti da sam ja autor. Najveća izmena je bila mesto radnje. To se nije dogodilo u Škotskoj. Bilo je to u jednom zamku u Francuskoj po imenu *Château de la Grotte Cachée**.

Međutim, ja jesam naišla i zatekla svog verenika kako ga daje dvema ženama, mada je to bilo u trpezariji, a ne u biblioteci. Obe žene nisu bile plavuše, doduše, samo ona koju je deljao (i koja je stvarno bila vezana za sto, ali običnim užetom, a ne svilenim trakama). Držao se nad njom oslonjen na ruke i lizao jednu tamnokosu ženu u crnom korsetu, sa crnim rukavicama za operu i visokim čizmama koja je klečala ispred njega. Imala je jahaći bič i lupala ga je po guzici snažnim zamasima ruke, režeći na njega instrukcije kako da jebe onu plavušu. „Napuni je! Zabij ga! Jače, bedni slabiću! Stisni je!“ U knjizi, obe

* Franc.zamak pećinskog skloništa. (Prim. prev.)

žene su slasni mladi zalogaji, ali u stvarnom životu, iako je ona tamnokosa bila lepuškasta, plavuša je bila malo... stvarnija. Bila je prilično bucmaster građe, čak i prema standardima onog vremena i sećam se da je imala stvarno gadnu modricu na butini.

Neverni verenik bio je Rendolf Liton, baron od Hiklija a sada osmi erl od Kilberija, pošto je njegov starac izvrnuo papke u međuvremenu. Moram priznati, nije bio baš tako miran kad sam ga uhvatila kao njegov literarni dvojnik, Arči, ali nije izgledao ni posebno uznemireno. Iskreno, više nego išta drugo, delovao je zbunjeno.

Sve ostalo se velikim delom odigralo kao u knjizi i, da, stvarno je postojao šarmantni mladi satir sa oklagijom među nogama koji me je uzeo pod svoje, da tako kažem, ali ime mu nije bilo Tobajas. Zvao se Inigo. I kada kažem da je bio satir, nisam htela da kažem da je bio zavodnik. Htela sam da kažem, možda je stvarno bio satir.

Ne mogu da verujem da sam upravo prenela ove reči na papir.

Podrazumeva se da ovo pismo ne sme dopasti bilo kome drugom u ruke osim tebi. Jedini ljudi na svetu koji znaju da sam ja napisala *E. E.* jeste ti, Kiti i moj agent. Možeš li da zamisliš kakvu bi to štetu nanelo mojoj karijeri da javnost sazna da novelistkinja / novinarka / nepažljiva tragačica za uzbuđenjima Emili Taunsend jeste ili je nekad bila pritajena pornografinja? Francuzi bi na to samo odmahnuili rukom, ali Amerikanci? To su ljudi koji su doneli zakonski amandman kako bi bilo protivzakonito da zalijete goveđi odrezak dobrim starim kaberneom. Ova zemlja nikada nije uspela da prevaziđe svoje puritanske korene, a bojim se da nikada i neće.

Kad sam već kod toga, iako veoma cenim tvoju ponudu da mi pošalješ gajbu *šato monroza* kako bi mi bilo toplo u toku ostatka moje robije ovde na zaleđenom američkom zapadu, Kiti je uspela da nađe izvor lokalne brlje koja stiže u velikim, grubim keramičkim kriglama i, tako mi bog pomogao, boljeg je ukusa nego išta što sam stavila u usta.

Osim one tvoje stvari, naravno.

Ostajem, *de tout mon coeur**,

Tvoja odana

I jadna.

Em

* Franc. Od sveg srca. (Prim. prev.)

2.

Emelin je zurila zapanjeno kroz prozor kočije koja je bila parkirana pored njenog malog zelenog „benca“ u garaži zamka. U agoniji nekog grozničavog delirijuma – jer koje bi drugo objašnjenje moglo da postoji za njegove divlje drhtaje i ludačko bulažnjenje? – mladi čovek je vikao: „Da! O, da! Polži vrh! Stisni jaja. Sad ga jako posisaj... jače... evo ga. Svršava!“

Urlao je kao lav, uvijao se u grčevima koji su Emelin ispunjavali neizrecivim strahom. Mora nešto da učini, i to brzo, dok ovaj jadni mladić ne podleagne toj groznoj bolesti koja ga je držala u šaci.

„Boga mi, Lavinija, ti si prava umetnica sa tim tvojim ustima“, rekao je on dok se glava neke žene podizala na videlo.

Blagi bože, pomisli Emelin. Nije valjda stvarno stavljala svoja usta na njegov... njegov...

Emelin zgađeno ustuknu dok je uviđala izopačenost onoga što je upravo videla. Pogled joj se zamuti i ona se sruši u nesvest od užasa i neverice.

26. januar 1922.

Stimbout Springs, Kolorado

*Mon chéri** Remi,

Ne, ne i hiljadu puta ne, itd., itd., itd.

Ja imam četrdeset četiri godine. Ti imaš trideset i dve. Zašto uopšte moramo da raspravljamo o ovome? Remi, ti znaš šta ja osećam prema tebi. Ti si najsavršeniji muškarac koga sam ikada upoznala, najbolji ljubavnik, najmiliji družbenik. I, oh, taj kontrast između tih širokih, mišićavih, seljačkih ramena i naočara i mozga... još uvek me nagoni da osetim slabost u kolenima.

Da postoji ikakav stvaran razlog da stanemo na ludi kamen, možda bih ga uzela u obzir, ali iskreno, ja prosto ne vidim svrhu. Sve je u redu, zar nije? Šta nam to nedostaje što brak može da nam obezbedi? Zajedno spavamo, zajedno putujemo, delimo iste prijatelje i ista interesovanja. A opet imamo svako svoj dom tako da nismo stalno jedno drugom za vratom i imamo sporazum o spavanju s drugim ljudima koji bi bio neizvodiv da smo vezani u svetoj bračnoj zajednici. Stvarno, ovo je savršen aranžman. Ne mogu ni da zamislim zašto hoćeš da ga upropastiš.

Kad sam već kod spavanja s drugim ljudima, moram ti ispričati svoj sinoćni san o Nilsu, Vikingu. Pa, prvo bi trebalo da ti ispričam šta je poslužilo kao inspiracija za taj san.

Svakog jutra, nakon što donese poštu, Nils sedne u dnevni boravak da popije šolju vrelog kakaoa pre nego što se opet dene na put. Juče je Kiti, koja se poprilično zatreskala u njega, pitala može li da mu se pridruži. Naravno, on je bio oduševljen. Ona je prava lutkica. Posle mi je rekla da ju je pitao je li joj ona

* Franc. Dragi moj. (Prim. prev.)

lepa brineta polomljenih kostiju sestra. Rekla je da je bio preneražen kad mu je rekla da sam joj tetka i to dvadeset tri godine starija od nje.

Pa, taj kompliment mora da se stvarno ukorenio u mojoj podsvesti, jer sam se probudila usred noći iz naj-uzbudljivijeg vlažnog sna (da, i žene to imaju). U tom snu ja sam, a ne Kiti, ta koja pije kakao sa Nilsom u dnevnom boravku. Bio je tako stidljiv i nervozan i očigledno slab na mene. I bio je devica koja nikad nije ni dotakla ženu.

Ja sam rekla: „Možeš *mene* da dotakneš, ako hoćeš“ i podigla sam suknju samo za nekih dva i po centimetra da mu pokažem na šta sam mislila.

On je primakao stolicu i vrlo pažljivo kliznuo šakom uz moju nogu – ne onu u gipsu, nego onu zdravu. Nosila sam svoje svilene podgaće boje kajsije, a naravno, one su toliko labave da nije imao nikakvih poteškoća da stigne do mete. Dodirivao me je vrlo pažljivo, razdvajajući dlake na procepu svojim velikim nežnim prstima i istražujući male nabore i udubljenja među njima sve dok nisam počela da dahćem i stiskam naslon svojih kolica.

Rekao je: „Postaje klizavo.“

Sve što sam mogla bilo je da klimnem glavom.

Vrhom prsta mi je okrznuo klitoris i ja sam zadržala dah. Pomislio je da me je povredio pa je počeo da povlači ruku odatle, ali ja sam mu rekla da to baš prija. Rekao mi je da prija i njemu takođe, a videla sam da mu se digao kao drška od metle.

Gurnuo je prst u mene i smesta sam svršila. To ga je naelektrisalo. Raspomamljeno je počeo da otkopčava pantalone, ali ja sam ga odgurnula, rekavši da ne možemo da nastavimo, da je premlad za mene. (Znam, znam.) On je pokušavao da me nagovori. Moje nećkanje je postajalo sve neodlučnije. Dotle su

moji gipsovi nestali, kao i moja odeća (snovi su vrlo zgodni, što se toga tiče). Bacio me na pod, pritisnuo mi ruke i jebao me kao mehanički malj.

Probudila sam se svršavajući, iako sam ležala na leđima i nisam imala o šta da se odgurnem. Obično kad svršim u snu ležim na stomaku i potiskujem krevet. Dovršila sam se rukom još nekoliko puta, samo da to izbacim iz sebe, a onda sam ponovo odlutala u san.

Za doručkom, Kiti me pitala zašto se tako smeškam pa sam joj ispričala taj san.

„Misliš da je on stvarno devica?“, upitala je ona.

„Ti si u boljem položaju da to otkriješ nego ja.“

I tako mu se ona i jutros pridružila na kakau, navela razgovor na žene i otvoreno ga pitala da li je ikad imao ijednu. Znaš Kiti, nema kod nje suptilnosti.

I, pogodi šta je bilo? Nije! Dvadeset godina ima, nordijski bog sa licem anđela, a devica. Zar to nije nešto najslade što si ikada čuo? Pitala ga je da li je ikada dodirnuo ženu... tamo dole. Nije. Pitala ga je da li bi voleo. Oklevao je, nešto u vezi s nekom devojkom iz crkve za kojom pati, a ne može da stisne petlju da je pita da izađu. Na kraju je, doduše, ipak uzeo za reč i rekla je da je bilo vrlo slično mom snu – Nils je nežno mazio, njih dvoje su se svake sekunde sve više ložili. Ali taman kad je bila nadomak orgazma, odvojio se od nje uz očigledan napor, rekao joj da mu je previše draga da bi se prema njoj ophodio kao prema mački lutalici i otišao. To je bilo pre osam sati, a ona se još uvek mršti.

Da, dragi, znam da si nestrpljiv, pitaš se kad ću doći do „ispovrtanja svega“ o onom zamku kao što si onako izričito zahtevao u svom pismu. Ubija me tvoja suluda radoznalost, kao i tvoj bes što ti nikad nisam ispričala za Hiklija i sve ostalo do sada. Ja nisam od

onih koji žive u prošlosti – to znaš. Kad sam napisala „kraj“ na poslednjoj stranici *Emelinine emancipacije*, završila sam s tim poglavljem svog života i bila spremna da počnem ispočetka.

Sad kad smo to razjasnili, svakako cenim tvoju poentu da te „vučem za polni organ“ s onom malom trojkom u trpezariji i komentarom o satiru. Shvatam da želiš da čuješ celu priču, a tvoja poenta o tome kako nemam ništa osim vremena na raspolaganju u sledeće tri nedelje naišla je na razumevanje. Biće potrebno više od jednog pisma da se sve to ispriča, ali pokušaću kao da sam na koledžu.

Moram da te upozorim, doduše, da nisam sigurna koliko da verujem svome pamćenju što se tiče dešavanja u Grot Kašeu i to ne samo zato što se to događalo pre dvadeset godina. To je sumanuto mesto i osećala sam se nekako omamljeno samo zato što sam tamo, pogotovo na određenim područjima kao što je pećina.

Zamak je u Overnju, ušuškan duboko u dolini koju obrazuju šumoviti ugašeni vulkani, a u jednome od njih je smeštena pećina nalik na lavirint. Ulaz u ovu „skrivenu špilju“, ili glavni ulaz nalazi se u rimskom kupatilu izgrađenom sa jedne strane te planine, a „rimsko“ znači da zaista potiče iz rimske okupacije Galije. Šta god da ti utiče na misli kad si u Grot Kašeu kao da sve više i više jača što dublje ulaziš u pećinu. Ali ponekad to osećaš i u samom zamku, ili čak i u okolnim šumama koje su prostrane i prastare.

Sad kad se prisetim svega što se događalo tamo, svega što sam videla ili mislila da vidim... pa, dolazim u iskušenje da zaključim da sam prosto bila potpuno luda sve vreme. Bila je to stresna epizoda, ili je bar tako počela, a stres može to da ti uradi. Neki vojnici